

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τοῦ νεοπλοῦτου χρηματιστοῦ Δ* ἤθλῃ τις σταλμένος νὰ ζητήσῃ τὴν κόρην του εἰς γάμον διὰ τινὰ μεσίτην.

— Πῶς ; λέγει ὁ Δ* εἰς αὐτὸν νὰ δώσω τὴν κόρην μου ! Μὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν εἰξεύρω τί πρῶτον νὰ θαυμάσω, τὴν θρασύτητά του ἢ τὰ ἀρπακτικὰ βλέμματα ποῦ ἔρριψε ἔς τὴν παρουσίαν μου ! Ἄλλὰ, ἄς εἶνε ἀφοῦ εἶνε τόσον ἀναισχύντος κερδοσκοπός, θὰ εἰπῇ πῶς εἶνε καὶ πολὺ ἄξιός ἔς τῆς δουλειᾶς τοῦ χρηματιστηρίου— πῆς του ὅτι δέχομαι νὰ τὸν κάμω γαμβρόν μου !

*
**

Μεγάλῃ συρροῇ ἀνθρώπων περὶ τινὰ νεόκτιστον οἰκίαν τῆς ὁδοῦ ** , ὁ δὲ Ἀγαθόπουλος, διαβαίνων ἐκεῖθεν, πλησιάζει μετὰ περιεργίας.

— Τί συμβαίνει ἐδῶ ; ἐρωτᾷ τινὰ τῶν παρισταμένων.

— Ἐνας κακόμοιρος ἐργάτης ἐκρημίσθη ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ σπητιοῦ.

— Ἄ ! τὸν δυστυχῆ ! . . . Μὰ καὶ οἱ εὐλογημένοι αὐτοὶ σοῦ εἶνε τόσον ἀπρόσεκτοι . . . Καὶ αὐτὸς ποῦ ἔπεσε, ἐσκοτώθηκε, ἔ ; . . .

— Οὔτε κιχ δὲν εἶπεν ἔγινε κομμάτια ὁ δυστυχῆς ! . . .

— Ἄ !, λέγει ὁ Ἀγαθόπουλος ἀπομακρυνόμενος· τοῦλάχιστον νὰ τοῦ ἐγίνετο μᾶθημα αὐτό του τὸ πάθημα ! . . .

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Παρατήρησον ἐπιμελῶς τίνες εἰσὶν οἱ ἄνθρωποι οἱ μηδένα ἐπαινοῦντες, οἱ πάντοτε κατακρίνοντες, οἱ μηδένα εὐρίσκοντες τῆς ἀρεσκείας των, — θὰ ἴδῃς ὅτι εἰσὶν ἐκεῖνοι, οἵτινες εἰς οὐδένα καὶ αὐτοὶ ἀρέσκουσι.

Λαμπρόν καὶ ἐνθαρρυντικὸν θέαμα εἶνε ἡ πάλῃ γενναίου ἀνθρώπου, ὅστις καρτερικῶς ἀντέχει πρὸς τὴν λύπην, θριαμβεύει μόνον διὰ τῆς μεγαλοψυχίας καὶ καθημαγμένους ἔχων τοὺς πόδας καὶ τρέμοντα τὰ μέλη ἐξακολουθεῖ προβαίνων, ἐπὶ τῆς ἀκλονήτου θελήσεως στηριζόμενος. (Σμαίλς).

Ἡ ἱστορία, καταδεικνύουσα τὸν βίον τῶν ἐθνῶν, οὐδὲν ἄλλο ἔχει νὰ ἀφηγηθῇ ἢ πολέμους καὶ στάσεις· τὰ εἰρηνικὰ ἔτη φαίνονται βραχυχρόνιοι διακοπαί, καὶ οἰονεὶ διαλείμματα ἐν ταῖς διαφόροις πράξεσιν αἱματηροῦ δράματος. Καὶ ἐκαστοῦ δὲ ἀνθρώπου ὁ βίος παρίσταται ὡς διαρκῆς πάλη οὐ μόνον ἐν μεταφορικῇ ἐννοίᾳ πρὸς τὴν ἐνδειαν ἢ τὴν κατακορῆν σχολῆν,

ἀλλὰ καὶ ἐν κυριολεκτικῇ ἐννοίᾳ πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Πανταχοῦ εὐρίσκει ἀντίτεχρον καὶ ἀντίπαλον, ζῆ ἐν ἀδιαλείπτῳ ἀγῶνι καὶ τελευτᾷ φέρων τὰ ὄπλα ἐν χερσίν. Ἄλλὰ καθ' ὃν τρόπον τὸ ἡμέτερον σῶμα θὰ διερρήγνυτο, ἐὰν ἐστερεῖτο τὴν πίεσιν τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, οὕτω καὶ ὁ βίος ἡμῶν, ἐὰν ἐστερεῖτο τὴν πίεσιν τῆς ἐνδείας, τῆς ἀθλιότητος, τῶν συμφορῶν, τῆς διαψεύσεως τῶν ἐλπίδων, θὰ προέβαιεν εἰς ὕβριν καὶ ἀγανορίαν, ἐὰν μὴ μέχρι διαρρήξεως, τοῦλάχιστον μέχρις ἀκολαστοτάτης μωρίας, καὶ δὴ μανίας. Αἱ μέριμναι, οἱ πόνοι, αἱ λύπαι εἶνε εἰς τὸν ἀνθρώπον ὅ,τι τὸ ἔργον εἰς τὸ πλοῖον, τὸ μέλλον νὰ διασχίζῃ τὰ πελάγη ἀκλόνητον καὶ κατ' εὐθείαν.

Οἱ ἀσταθεῖς καὶ δειλοὶ χαρακτῆρες, στερούμενοι ἀποφάσεως, νομίζουσι ἀδύνατον καὶ τὸ ἐλάχιστον ἔργον.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀραβικὴ ἱστορία.—Γηραιὸς κάτοικος τῆς Ἀλγερίας, κεκυρωμένος ὑπὸ τῶν ἐτῶν, διηυθύνετο πρὸς τὴν πόλιν τῆς Γίσκερας, σύρων ὀπισθὲν του διὰ σχοινίου δεδεμένον τὸν ὄνον του.

Δύο ἄλλοι Ἀραβες, κλέπται περιβόητοι, ἐνεδρῶντες ὀπισθεν θάμνων, βλέπουσι αὐτὸν διαβαίνοντα.

— Τί λές ; τοῦ τὸν κλέπτομεν ; λέγει ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἐν τῷ ἄμα ἐξέρχονται, πλησιάζουσι δι' ἐλαφροῦ βήματος, καὶ ὁ μὲν εἰς λύσας τὸ σχοινίον τοῦ ὄνου περνᾷ αὐτὸ περὶ τὸν τράχηλόν του, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀπάγει τὸν ὄνον καὶ γίνεται ἄφαντος.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ γηραιὸς Ἀραβ στραφεὶς βλέπει κατάπληκτος εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὄνου τοῦ τὸν ἄνθρωπον.

— Τώρα νὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα, λέγει ὁ κλέπτης. Ἐγὼ, εἶχα κτυπήσει τὴν μητέρα μου, καὶ ὁ Ἄλλῃς γιὰ νὰ μὲ τιμωρήσῃ μὲ μετεμόρφωσεν εἰς ὄνον. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐτελείωσεν ἡ ποινὴ μου, καὶ ἔτσι ἔγεινα πάλιν ὅ,τι ἤμην πρὶν τῆς μεταμορφώσεώς μου.

Ὁ ἀπλοϊκὸς γέροντα κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐκθαμβὸς διὰ τὸ θαῦμα, καὶ ἐν τῇ ταραχῇ του δίδει καὶ ὀλίγα κέρματα εἰς τὸν ἀπατεῶνα, ὅστις ἀπέρχεται.

Μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ἐνῶ ὁ πρῶτον κύριος τοῦ ὄνου διήρχετο διὰ τῆς πόλεως, ἀναγνωρίζει αἰφνης τὸ ζῷόν του. Πλησιάζει λοιπὸν πρὸς αὐτὸν, καὶ χαμηλοφώνως λέγει εἰς τὸ ὠτίον του·

— Τί ; πάλι λοιπὸν ἐκτύπησες τὴν μητέρα σου ;